

Ne-jsoucí jsoucna

Za opravdové (pravé) „jsoucno“ můžeme považovat jen něco, co se samo založilo a samo udržuje jako „jedno“, jako celek. A každý takový celek musí být chápán jako dějící se celek, tedy celek-událost. A každá událost se děje tak, že vedle aktuální přítomnosti (která přechází z jedné „jsoucnosti“ do další, právě nastávající, aby tu předchozí nechala přejít do již nejsoucí, ale tak, že všechny její již nejsoucí (minulé) jsoucnosti k ní vždycky nějak náleží, jsou té aktuální přítomnosti nějak přítomny (jsou „při tom“); a totéž, ovšem zároveň docela jinak, to platí i pro všechny ještě nenastalé, tudíž ještě nejsoucí (budoucí) jsoucnosti, které teprve „přicházejí“ resp. „mají přijít“, mají nastat“. A protože tyto ještě nenastavší, ale nastat mající, tedy budoucí „jsoucnosti“ se stanou aktualitou (nedojde-li k poruchám) až v době, která má přijít, ale jsou nějak s událostí jakožto celkem silně spjaty, můžeme jim říkat „budost“ události. A obdobně jsoucnosti již dříve aktuální, ale nyní již uplynulé a minulé, můžeme označovat jako „bylost“ události. Je tedy zřejmé, že každá (pravá) událost je aktuální jen ve chvíli právě přítomné jsoucnosti, zatímco všechny ostatní jsoucnosti téže události buď ještě nenastaly, nebo už pominuly. Celkem však ona událost zůstává jen pod tou podmínkou, že je ustavena a že se děje (že vykonává své bytí, své událostné dění) jako měnící se a postupující jednota bylosti a budosti, aktivně zakládaná a udržovaná událostí jako subjektem, který jen nejenom vždy po celou dobu událostného dění sám aktuálně přítomný (a tedy který z každé do bylosti odcházející aktuální přítomnosti přechází do aktuální přítomnosti nejbližší příští. přicházející z budosti), ale který se v této jakési vždy nové přítomnosti nemůže pouze „udržovat“, nýbrž musí do každé nové aktuální přítomnosti aktivně pronikat díky své schopnosti se vyklánět do budoucnosti (a tedy také do příslušné bylosti) a nechat se „moci“ vrhat zpět do budoucnosti nové aktuality.

(Písek, 121027-1.)